

Účinkuje soubor Konvergence:
Magda Čáslavová – flétna
Jiří Mráz – klarinet
Jan Tuláček – kytara
Irena Štochlová, Matěj Vlček – housle
Ondřej Štochl – viola
Helena Velická – violoncello
Tomáš Pálka, Jan Rybář – klavír
Hanuš Bartoň – syntezátor
Jana Mandelová – harfa
David Růžička – bicí nástroje
Jan Rybář – dirigent

Albert Breier – klavír

Jednotné vstupné: 70Kč

Skladatelské sdružení KONVERGENCE jsme založili na jaře 2002. Náplní naší činnosti je veřejné uvádění děl skladatelů mladé generace, ať už jde přímo o díla členů anebo zajímavé kompozice autorů žijících v zahraničí. Rovněž si klademe za cíl uvádění těch skladeb autorů generace starší, která jsou u nás hrána méně, případně nebyla hrána vůbec.

Uvědomujeme si nesmírnou stylovou rozmanitost prostředků, které dnes soudobá hudba používá. Proto má být výsledkem našich snah nalézání a uvědomování si spojitostí ve světě výrazových prvků hudby a jejich odraz v koncepci našich koncertů.

Příští koncert sdružení KONVERGENCE bude anoncován na:

<http://sweb.cz/konvergence>

Sdružení Konvergence Vám přeje krásné prožití vánočních svátků a těší se na Vás v novém roce 2006 J

Web: <http://sweb.cz/konvergence>

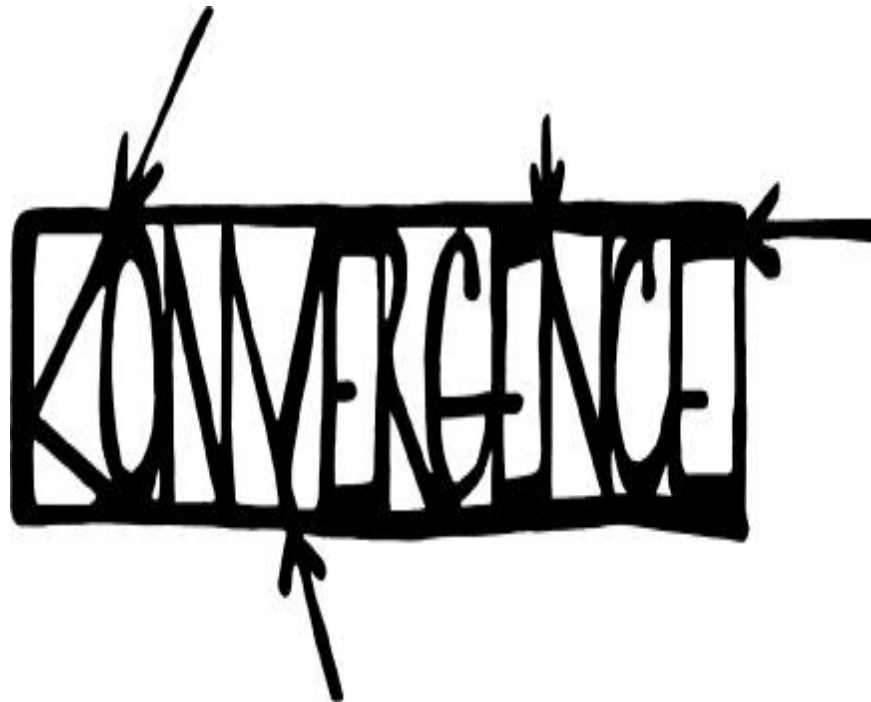
Email: konvergence@centrum.cz

Tento koncert se koná díky finanční podpoře:

(Děkujeme Goethe-institutu Prag, který finančně podpořil uvedení skladby A. Breiera a jeho pobyt v ČR v době konání koncertu)

Nadace Gideona Kleina
Nadace Českého Hudebního Fondu
Nadace Ochranného Svazu Autorského
Ministerstvo kultury ČR

13. 12. 2005 / OD IMPRESE K MEDITACI

Na dnešním koncertě můžete sledovat vývoj hudebního proudu od prudké barevnosti k pozvolnému zklidňování až do téměř nezatelně se proměňujících hudebních myšlenek v meditativních polohách.

Program koncertu:

Ondřej Štochl:	<i>Veduty (2005) pro kytaru a smyčcové kvarteto</i>
Toru Takemitsu:	<i>Rain spell (1983) pro komorní soubor</i>
Hanuš Bartoň:	<i>Míjení času (1999) pro komorní soubor</i>
Morton Feldman:	<i>Viola in my life II (1970) pro komorní soubor</i>
Albert Breier:	<i>Klavier Stück VI (1996) pro klavír (hraje autor)</i>

ONDŘEJ ŠTOCHL: VEDUTY

Chtělo se mi napsat hudbu, která by vycházela jen z čiré intuice, jen tak si hrát s detaily, s drobnými nápady. Rozhodl jsem se tedy pro kompozici několika krátkých vět a při práci na nich jsem racionální složku omezil na nezbytné minimum. Když jsem měl podstatnou část již napsanou, nemohl jsem se zbavit dojmu, že vzniklá hudba souvisí s tím co často zažívám. Připomínala mi takové ty chvíličky, při kterých nechávám volně běžet své myšlenky a dojmy. Později jsem si také všiml, že se mi fragmenty z mé skladby nejvíce vybavují v centru Prahy – při čekání na tramvaj, při cestě na nádraží nebo do práce... Ty šedivé a pro málokoho přitažlivé ulice, dvory a různé zapadlé kouty jsou právě díky své anonymitě úžasným místem pro klidné přemítání. Přímou vybízejí k představám o různých mikrosvětích, které jsou za každým oknem jiné a kterým jejich vnější anonymita poskytuje obrovskou vnitřní autonomii. Taková místa vyvolávají podobnou představu snad právě proto, že jsou zcela všední a že se o jejich přitažlivost nikdo obzvláště nesnaží. Zůstávají beze změn, „nepřetvařují“ se...

Skladba dnes zazní v obnovené premiéře, oproti provedení na koncertě Konvergence v červnu je skladba o jednu část prodloužena a na několika místech poopravena.

Ondřej Štochl

TORU TAKEMITSU: RAIN SPELL

Hudba jako vyjadřovací prostředek pro dojem - to je jistě pojetí, které má v hudebních dějinách své významné místo (a dlouholetou historii). V díle Toru Takemitsu však dochází k velkému obohacení tohoto přístupu ke komponování. Dá se říci, že až v jeho dílech je vyjádření impresie podřízeno snad vše. Jeho jazyk disponuje obrovskou škálou barev (které často vycházejí z netradičních způsobů hry na nástroje), velmi široký je jeho harmonický svět (využívá púltónového systému stejně jako mikrointervalů), ani struktura či tektonika nebývá pro dílo nějakým svazujícím prvkem - a přesto působí jeho styl velmi jednoduše, je snadno k poznání a není ani trochu rozmělněný... Typickým příkladem je i skladba Rain spell (kouzlo deště), ve které autor přebíhá od tradiční notace k notaci proporční, používá souzvučky, které jsou svou stavbou velmi odlišné. Prakticky každá složka hudebního projevu má někdy vůdčí roli (melodie, barva, dynamika...), celek je však neobyčejně soudržný a tím i přesvědčivý. Na dnešní koncert jsme ji zařadili jako reprezentativní dílo autorova zralého období.

HANUŠ BARTOŇ: MÍJENÍ ČASU

Na počátku roku 1999 jsem stál před úkolem napsat novou skladbu pro náš soubor. Tehdy jsem se zajímal o to, jak znovu nějakým působivým a přitom neotřelým způsobem postavit do základu harmonie hudby konsonantní souzvučky. Vznikla tak skladba, která používá především durové kvintakordy, které jsou ale v jiných

vztazích, než odpovídá vžitým tonálním zvyklostem. Harmonický princip, vzdáleně možná příbuzný stylu tzv. spektrální hudby, jsem volil s ohledem na výrazový záměr. Pomalé a nenápadné harmonické změny, pravidelný puls čtvrtových hodnot a také použitý rejstřík syntezátoru, který určuje způsob instrumentace skladby, dávají hudbě výraz navozující pocit pomalého plynutí. Odtud název skladby "Míjení času".

Hanuš Bartoň

MORTON FELDMAN: VIOLA IN MY LIFE II

Skladbu Mortona Feldmana *Viola in my life* uvádíme v našem cyklu již poněkolikáté. Dnes jsme se rozhodli provést ji opět v souvislosti se skladbou Alberta Breiera. Svět takřka neznatelných hudebních ploch je u obou autorů velmi blízký. Svou niterností a hlubokou koncentrovaností nás přenáší do meditativních rovin.

ALBERT BREIER: KLAVIER STÜCK VI

Klavírní kus VI je posledním z řady, která vznikala v letech 1983 – 1996. Jednotlivé kusy se člení do skupin (I-II, III, IV-V, VI), každý však může zaznít i sám za sebe. Provedení celého cyklu trvá asi 90 minut. Poslední klavírní kus, který dnes uslyšíte, má ve výše zmíněném cyklu velmi zvláštní místo, a to nejen kvůli tomu, že celý cyklus uzavírá. Je výrazný svou délkou (38 minut), především však proto, že je jediný, ve kterém plynutí času samo o sobě určuje formu díla. Předchozí kusy se věnují každý nějakému určitému formálně – konstrukčnímu problému, které se v rámci strukturálně – tektonické linie celku snaží řešit. V klavírním kusu VI vládne sám čas; otázky hudebního materiálu a jeho uspořádání či zpracování jsou vedlejší. Skladba je prvním pokusem přinést tvarování času přisnost, kterou dříve přinášela pravidla harmonie a kontrastu. Takový záměr bude snad vždy paradoxní, když je čas jako veličina tak těžko uchopitelný: také filosofové přece stále ztroskotávají na problému uspokojivé definice času. Pro hudebníky, jejichž umění je všeobecně vnímáno jako časové umění, se však stává otázka zacházení s časem jako zvláště důležitá, zejména po zhroucení všech závazných konstrukčních systémů a formálních schémat. Zde stojí skladatelé opět na začátku. Pocit něčeho začátečnického impulzivního tedy určuje také charakter klavírního kusu VI; některé sledy tónů se zpočátku zdají být téměř naivní. Postupně se rozvíjí řeč zvukového prostředí, které je protkáno mnoha stezkami a je ponecháno na posluchači, kterou se chce vydat. Po stránce klavírní techniky je možno skladbu chápat jako studii pevnosti a zániku klavírního zvuku. Nehledě na výbuch *fff*, probíhá převážně ve velice slabé dynamice, téměř na hranici slyšitelnosti.

Albert Breier